

Življenje v času karantene

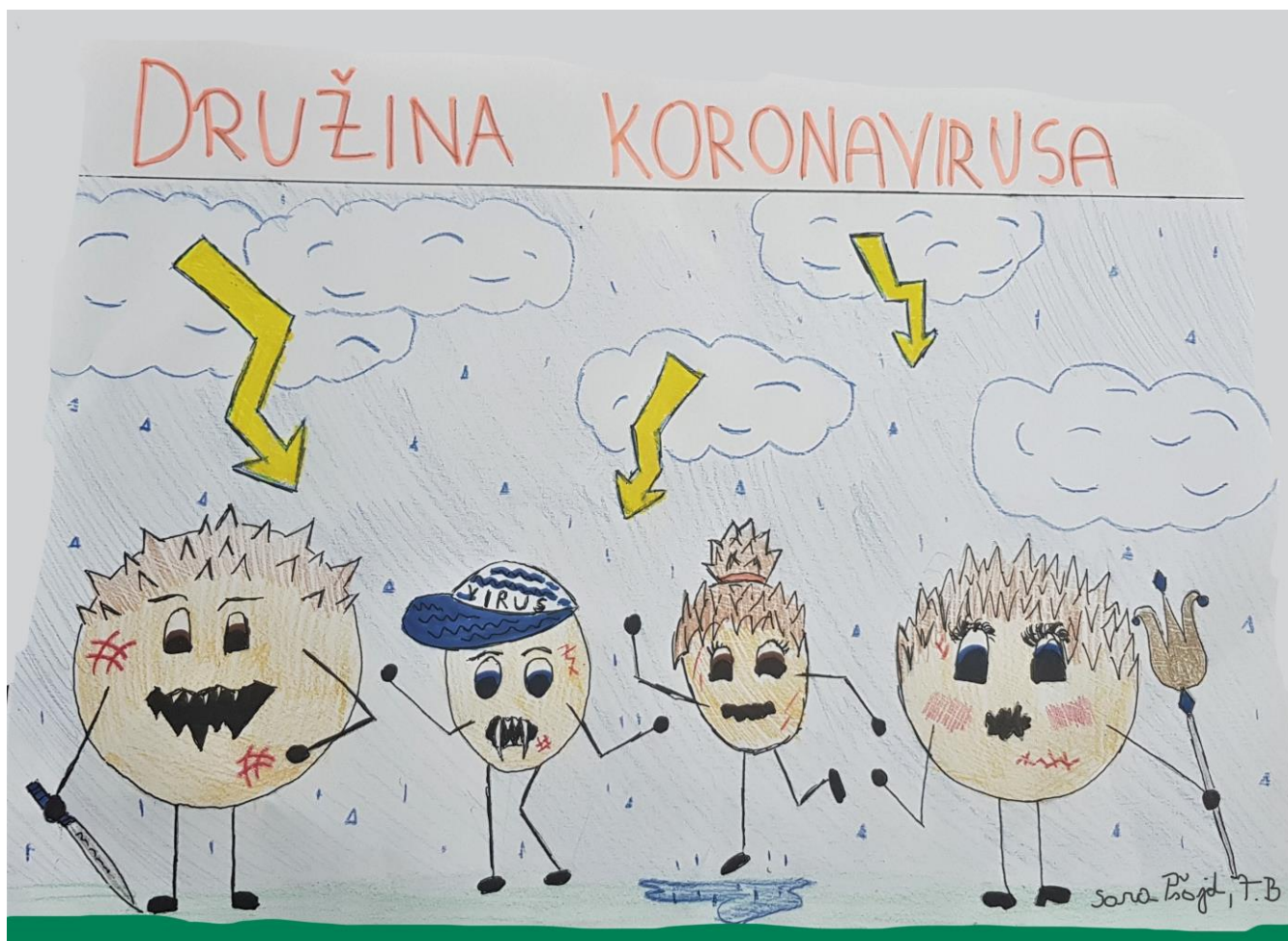
PROSTI ČAS IN IZREDNE RAZMERE

Danes mineva 40. dan, odkar sem bil kot vsi učenci primoran za nedoločen čas zapustiti šolo in se privaditi na povsem drugačen način šolskega dela, kakor sem ga kadarkoli poznal. Ne pravim, da je tako delo slabo, sploh ne, toda za mnoge je glavna težava spremembe načina osnovnošolskega izobraževanja v slogu in dinamiki učenja, to namreč poteka na daljavo. V tem lahko vidimo priložnost za uživanje nekoliko večje svobode, a smo po drugi strani omejeni zaradi izrednih razmer, tako da se tu srečata prosti čas in izredne razmere. Zaradi izrednih razmer smo vsi prikrajšani za mnogo vsakodnevnih navad, ki so se nam prej zdele samoumevne. Prosti čas, zasnovan na prejšnjemu, ki še ni bil tako okrnjen kakor sedaj, in izredne razmere si zreta neposredno v oči, pri čemer težko najdeta skupen jezik, s katerim bi bila oba zadovoljna. Jezik izrednih razmer, zlasti karantene, v okviru tega je strog, neizprosno s pridihom trpkosti, ki ni povsem razkrita in nakazuje na neobvladljivo krizo. Ta jezik prevladuje nad že tako okrnjenim, predrugačenim prostim časom, ki hrepeni zgolj po miru in svobodi, skratka po prejšnjih časih. Gre za vzpostavljanje nove, za svobodno voljo družbe krute in mučne resničnosti. To je čas, ko bo prejšnji sistem družbe zasijal v vseh svojih vrlinah in s taistimi žarki zbodel s slabostmi, tako imenovanimi gnilimi jabolki družbe (stereotipi, pomanjkljivo organizacijo, kapitalizem...), ki se bodo v izjemno zahtevnem tekmovanju za prvo mesto pomerili z vrlinami, če lahko temu sploh rečemo tekmovanje. Marsikdo bi namesto tekmovanja uporabil izraz mučenje, šepetajoča vsesplošna panika in anarhija, pri kateri odpove večina samoumevnih prvin družbenega sistema.

Z vsakim jutrom si želimo, da je epidemija zgolj nočna mora in upamo, da se bo življenje vrnilo v normalne tirnice, ki si jih vsi želimo. Po drugi strani mediji poročajo o katastrofi, ki ji ni in ne bo videti konca, katastrofi, ki bo trajala v nedogled in napadala že tako prizadeto družbeno moralno ter napete odnose med ljudmi. Zato se moramo vprašati, kaj si kot družba res želimo, kaj kroji našo resničnost, od katere smo se v smislu ohranjanja stabilne in svobodne družbe odmaknili in katere so naše dobre strani, ki smo jih prej zanemarjali. Je tudi čas, ko bo skorajda vsakdo uvidel, kako lepo je bilo življenje v časih pred epidemijo, zato mu bo žal za neizkoriščene možnosti. Je pa tudi čas, ko iz ljudi prihaja na površje dobro in slabo. Koliko česa bomo izpustili drug do drugega, je odvisno od vsakega posameznika. Pomembno je, da ohranimo razum, človečnost, dostojanstvo drug do drugega in predvsem dosledno upoštevamo navodila strokovnjakov, kajti le tako bomo lahko krizne razmere premagali.

spet zaživali normalno življenje.

Martin Krvina Glavica, 9. A

Sara Pšajd, 7. B